

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z urzędu

przy uczestnictwie B.K.

o stwierdzenie zasadności przyjęcia do szpitala psychiatrycznego

bez wymaganej zgody B.K.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adw. K.D.S. (Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych B. Sp.p., w Z.) od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Z. kwotę 120,- (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestnikowi B. K. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

B.K., uczestnik postępowania o stwierdzenie zasadności przyjęcia do szpitala psychiatrycznego bez wymaganej zgody wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 28 grudnia 2018 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 25 września 2018 r., na mocy którego uznano jego przyjęcie do szpitala psychiatrycznego za zasadne.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy nieuwzględnienie wniosku uczestnika postępowania o uzupełnienie materiału dowodowego przez dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego z czasu poprzedzającego opinie biegłych dotyczące stanu zdrowia uczestnika wydane w niniejszej sprawie. W ocenie skarżącego przesłanka orzekania o przymusowym umieszczeniu w szpitalu psychiatrycznym w postaci uwzględnienia „dotychczasowego zachowania” chorego (art. 23 ust. 1 u.o.z.p.) wymaga wzięcia pod uwagę całej historii choroby, nie tylko wyników najnowszych badań.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa,

którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Argumentacja skarżącego pomija okoliczność, że Sąd brał pod uwagę ogólny sposób rozwoju choroby, który w różnym nasileniu występowała u uczestnika już od lat 70. XX w. Konieczność umieszczenia pacjenta w szpitalu psychiatrycznym potwierdziła nie tylko opinia biegłego wydana w niniejszym postępowaniu, w której uwzględniono również historię choroby skarżącego, ale także karta przyjęcia pacjenta do szpitala oraz inne, bardziej aktualne badania lekarskie. Z tej przyczyny Sąd Najwyższy nie dopatrywał się oczywiście błędnej wykładni wyrażenia „dotychczasowe zachowanie” chorego w niniejszej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach pomocy prawnej świadczonej z urzędu orzekł natomiast na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 27 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2018 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

as]

jw